

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Мт. 17, 1 - 9, зч. 70.

2Пет. 1, 10 - 19, зач. 65.

архмандрит Георгије (Капсанис) ОБЛИЦИ ДОЖИВЉАЈА БЛАГОДАТИ БОЖИЈЕ

Које су спознаје благодати које може да добије хришћанин, при чему вера и хришћански живот нису нешто наменски промишљено и спољашње, већ истинито, духовно осећање Бога, заједница са Богом, блискост Бога, у чему учествује читав човек?

То је, као прво, унутрашње осећање да, помоћу своје вере у Бога, налази истински смисао свога живота. Осећа да је његова вера у Христа она која га изнутра смирује, која његовом животу даје смисао и усмерење, и која представља једну јарку светлост која га обасјава. Рађањем таквог унутрашњег осећања, са хришћанском вером у себи, почела је да живи и благодат Божија. Бог, дакле, није нешто спољашње.

Другу спознају благодати Божије добија човек када у свом срцу чује Божије позивање да се покаје, (μετανοήση) промени,

због својих мрачних и грешних дела, да се врати хришћанском животу, да се исповеди, да ступи на Божији пут. Тај глас Божији, који чује унутар себе, је први доживљај благодати Божије. Толике године док је живео далеко од Бога, ништа није разумевао.

Почиње да се каје и исповеда се духовнику први пут у своме животу. Након исповести осећа дубоки мир и радост коју још никада у свом животу није осетио. И онда каже: „Растеретио сам се“. То растерећење је присутност божанске благодати у једној души која се покајала и коју Бог жели да утеша.

Сузе које има покајани хришћанин, када се моли и од Бога тражи опроштај грехова, или када се исповеда, су сузе покајања. Те сузе су веома растерећујуће. Доносе обиље мира човековој души. И тада човек осећа да су оне дар и спознаја божанске благодати.

чешћује, када је од најранијих година навикао на богослужење, на Тајне, формира се чврсто унутрашње (и спољашње) јединство са Црквом. Каква год криза наступила у свести таквог човека та веза ће сачувати силу. Ако таква јака веза не постоји, онда при било којој озбиљној саблазни или потресу код човека неће остати духовних сила за настављање црквеног живота.

Живот православног хришћанина је незамислив без Цркве, без духовника. Многи људи признају да им је раније црквено мишљење било туђе и да су се задовољавали тим тешким положајем у коме су живели. Међутим, након што су прогледали и дотакли се спасавајуће црквене благодати, већ не замишљају свој живот без Цркве, без духовника. Духовник је исповедник Христове вере и томе учи своје парохијане, паству.

Веома је лако критиковати свештенство. Али, од кога чујемо такву критику? Највише од оних који се не обазире ни на шта и не чувају заповести Божије. Али зато са великим одушевљењем, некаквом злурадосћу говоре и шире различите клеветничке сплетке, а понекада, најчешће, и тужну истину. Заиста, никога не критикују са таквом спремношћу и агесијом као представнике Цркве. Окривљују их за фарисејство, лицемерје, дволичност, среброљубље, порочни начин живота. Та критика се чује од људи у којима нема вере и осећања заједништва са Црквом. Последица је да се људи који не разликују истинско предназначење Цркве од њеног спољашњег облика,

одвраћају од Ње и иду секташима, то јест онима који не жале ништа да би максимално оцрнили Цркву.

Ако пажљиво осматрамо захтеве које износе свештенству такви "хришћани" може се лако увидети да су ти захтеви практично неиспуњиви. Од свештенства се тражи све оно од чега са великом лакоћом ослобађају себе. Ако је свештеник погрешно, или се разгневио, или није обратио пажњу на неког или нешто - то му се никако не опрашта. Чак и мале слабости које су виђене у свештенику постају разлог саблажњавања. Међутим, и свештеник је човек као и сваки други. И у њему, као и у сваком другом човеку, постоји наследна склоност ка греху. И са њим се очајно бори зло. И он може да погреша.

Рећи ћу још нешто. Немогуће је негирати да и међу свештенством постоје они који се заиста не налазе на висини. Црква, знајући за то, непрестано брине о очишћењу својих редова. Међутим, главни проблем није у томе. Несрећа је у томе што већина "верујућих" који воле да оцрњују свештенство у потпуности немају црквену свест. За њих Црква није мајка, њима је у принципу туђа црквена јерархија. У њима нема никакве хришћанске љубави према свештенству, не само као јерарсима, већ просто као људима. Одатле и потиче та суровост, а често и мржња, која се показује у вези са Црквом и јерарсима. Суштински, у томе се и налази разлог "нецрквеног хришћанства".

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Што се дубље каје, што даље иде у љубави према Богу и моли се божанском љубављу, те сузе покајања све више постају сузе радости, сузе божанске љубави. Те сузе, које су више од покајничких суза, представљају један виши степен присутности и благодати Божије.

Приступамо да се причешћу-

спознаја Бога је виђење нетварне светлости. Ту су светлост видели ученици Господњи на Гори Преображења. Видели су Христа како сав светли као сунце, обасјан небеском и божанском светлошћу, која није била материјална, створена светлост, као што је сунце и друге створе-

Теософска идеја, да се истина налази разбацана по свима верама, философијама и мистеријама, преовладала је и код јеретичких богослова западнога света. Према томе и у Хришћанству треба, веле, да има нешто истине као и у Исламу и у Хиндуизму, или у Будизму, у Платону и Аристотелу, у Зенд-авести као и у тибетским Тантрама и Мантрама. Кад би тако било, онда би лађа човечанства безнадежно пловила по мрачном океану живота без капетана и без компаса.

Зашто је онда Христос изрекао ову нечувену реч: Ја сам Истина? Није рекао: Ја сам део истине него Ја сам Истина. И још: Ја сам светлост свету. Дакле, Он је сва истина и сва светлост. Уз то још Он је, по сопственим му речима, и једини пут ка вечном животу. Уз то још Његова објава, да само Он познаје Бога - ви Га не познајете, рекао је Јеврејима, а ја Га знам; и ако речем да Га не знам бићу лажа као и ви. Да ли се Христос обмануо или је нас обмануо?

Нека нам Господ опрости што и постављамо овако питање. Не постављамо га ми; јеретици су га одавно себи поставили, и непрестано на њ одговарају, час овако час онако; час као Јевреји, да је Христос обмањивао, а час као теософи, да се сам обмануо. За нас ово питање не постоји.

свети владика Николај

јемо Телом и Крвљу Христовом покајани, исповеђени, кроз пост и духовну припрему. После Божанске Заједнице (причешћа) шта осећамо? Дубоки мир у души, духовну радост. И то је присутност и благодат Божија.

Други пут опет, током молитве или Божије службе, Свете Литургије, осећамо неизрециву радост. И то је присутност благодати Божије и спознаја Бога.

Постоје, међутим и друге више спознаје Бога. Виша

не светлости. Била је то нематеријална, нетварна светлост, односно Светлост Божија, светлост Свете Тројице.

Они који се до краја чисте од својих страсти и греха и моле се истинском и чистом молитвом, досежу ову велику спознају, да виде Божију Светлост за овога живота. То је Светлост која ће сијати у вечном животу. И не само да они њу сада виде, већ сада њих виде унутра у тој Светлости. Та Светлост оба-

вија Светитеље. Ми је не видимо, али они чисти у срцу и свети је виде. Ореол који се приказује око ликова Светитеља је Светлост Свете Тројице која га је упалила и посветила.

У житију Василија Великог читамо да су Василија Великог, док се молио у својој келији, видели како сав блиста од нетварне светлости која га је обасјавала. Исто то налазимо у житијима многих Светих.

Дакле свако мора да заслужи да види нетварну Светлост, јер то представља највишу спознају Бога која није дата свима, већ само веома малом броју оних који су начинили помак у свом духовном животу. Према авви Исааку, у сваком покољењу једва да један човек доживи да види нетварну Светлост (Бесе-

да 32). Постоје, међутим, и данас свети хришћани који успевају да имају ову јединствену спознају Бога. Наравно, треба рећи да не значи да свако ко види неку светлост - види управо нетварну Светлост. Њаво обмањује људе показујући им друге светлости, демонске или психолошке, да би они поверовали да је то нетварна Светлост, али она то није. Због тога сваки хришћанин који види нешто, или чује неки глас, или доживи неку спознају, не треба да то прихвати као да је од Бога, јер га можда ъаво обмањује. Треба то да исповеди свом духовнику, па ће му он рећи да ли је од Бога или се ради о прелести која долази од демона. Код овог питања потребно је много опреза.

архиепископ Потујски и Хобски Григорије (Бербичаивили) САБЛАЗАН НЕЦРКВЕНОГ ХРИШЋАНСТВА

У Символу вере учење о Цркви почиње речју "верујем". У срцима хришћана првих векова заједно са љубављу ка Христу Спаситељу живела је и вера у Цркву Његову. Срце савременог човека не гори тако јако огњем вере - наступило је време духовног осиромашења. Тиме се објашњавају све оне унутрашње тешкоће за чије превазилажење су нам потребни велики напори. Наравно, сви они који су се крстили "у име Оца, Сина и Светога Духа" су већ у вези са Црквом и налазе се у њој. Међутим, Тајна Крштења нас само уводи у окриље Цркве. Пред нама се отварају врата и даје нам се мо-

гућност да будемо под покровом благодатних сила које постоје у Цркви. Међутим, наш даљи живот у потпуности ће зависити од тога колико активно будемо живели у Цркви, колико искрено и јако буде наше стремљење ка познању свих тајни црквеног живота, учествовање у њеним Светим Тајнама, стицање благодати и Спаситељеве љубави. У противном, благодат добијена приликом Крштења, неопходна за мистичко преображење човека, остаће као неискоришћена могућност, закопана животним бригама и нецрквеним начином живота.

Када се човек од малена при-